

СЪВЕТ НА АДВОКАТСКА КОЛЕГИЯ – КЮСТЕНДИЛ

2500 КЮСТЕНДИЛ, ул. „Цар Освободител“ 64, ет. 3, офис 1

тел. 078/5470 48, GSM 0885000 438; <https://ksak.vas.bg>

e-mail: advokati_kn@abv.bg

До Върховния административен съд

ЖАЛБА

от Адвокатска колегия - Кюстендил, представлявана от адвокат Емил Димитров Велинов - председател на колегията и на съвета на колегията, и в изпълнение на решения на Адвокатския съвет на Адвокатска колегия - Кюстендил с № 13/28.02.2019 г. и № 7/29.10.2020 г., и двете в изпълнение на решение на Общото събрание на Адвокатска колегия - Кюстендил от 27 януари 2018 г.

срещу Наредба за заплащането на правната помощ, приета с постановление на Министерски съвет № 4 от 6 януари 2006 г. (обн. ДВ бр. 5 от 17.01.2006 г.; в сила от 01.01.2006 г.)

правно основание: чл. 185, ал. 1 във вр. с чл. 187, ал. 1 от АПК

Господа и госпожи върховни съдии ,

от 1 януари 2006 г. или от 15 години е в сила нормативната уредба на обществените отношения за правната помощ от държавата.

Обикновеният законодател прие в края на 2005 г. Закон за правната помощ (обн. ДВ бр. 79 от 04.10.2005 г.; в сила от 01.01.2006 г.), който е нов закон, и чието изпълнение съгласно § 9 от ПЗР на закона е възложено на нов държавен орган - Националното бюро за правна помощ.

Националното бюро за правна помощ е държавен орган на бюджетна издръжка към министъра на правосъдието, респективно към момента на влизане в сила на оспорената наредба - второстепенен разпоредител с бюджетни кредити, съгласно чл. 6, ал. 3 от ЗПП. По отменената ал. 4 на същия член, във вр. с чл. 8 от ЗПП, НБПП управлява и се разпорежда с бюджета за правна помощ - като орган на изпълнителната власт към министъра на правосъдието.

Конституционният законодател въздигна уредбата на българската адвокатура с действащия основен закон - на най-високо нормативно ниво. Съгласно чл. 134, ал. 1 от Конституцията адвокатурата е свободна, независима и самоуправляваща се.

Дейността на адвокатурата се урежда със закон по Конституция - Закона за адвокатурата, съгласно чл. 134, ал. 2. Този **конституционен** (предвиден в основния закон и съгласно § 3, ал. 3 от ПЗР) **закон** действа на принципа **Lex specialis derogat generali** - спрямо останалата законова уредба на адвокатурата, упражняването, организацията и заплащането на адвокатската дейност, и по силата на чл. 1 и чл. 2, ал. 1 от ЗА във вр. с чл. 36 от ЗА и чл. 15, ал. 1 от ЗНА.

Влезият в сила от 1.01.2006 г. Закон за правната помощ не е синхронизиран, съответстващ и хармонизиран с основни начала на Конституцията и принципи в легиспруденцията, в т.ч. и със ЗНА.

Систематичната нормативна конституционна регламентация на адвокатурата е в глава шеста - съдебна власт, което идва да покаже и да укаже, че адвокатурата съобразно разделението на властите не е във властта и въобще в патримониума на изпълнителната власт по глава пета. От това съждение се налага изводът, че изпълнителната власт в

лицето на МС не може, т.е. няма властта да определя условия, ред, че и "принципи" на заплащане на адвокатски възнаграждения, т.е. така както е "регламентирал" заплащането на правната помощ от държавата МС с глави втора, трета и четвърта от обжалваната Наредба за заплащане на правната помощ. Нещо повече, във вр. с чл. 19, ал. 1 от Конституцията адвокатурата, и в частност адвокатската дейност, формират част от БВП на България. В този смисъл и във вр. с принципа за изключителност по чл. 2, ал. 1 от ЗА е **недопустимо** при действаща пазарна икономика с нейните обществено-икономически отношения - органът по глава пета от основния закон да определя въобще цени на стоки и услуги на свободния пазар, камо ли цени на адвокатски услуги на свободната, независима и **самоуправляваща се адвокатура** по Конституция! Именно това е сторил МС с глава четвърта от обжалваната НЗПП, като дори този висш изпълнителен орган на властта, си е и позволил да лимитира адвокатските възнаграждения със своеобразни **финансови тавани** по видове правна помощ, и по собствена преценка и усмотрение. При това с неясни критерии в цифрово парично изражение "от - до".

Действително приетата от ВАДвС Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения въвежда с чл. 1 минимален размер на адвокатските възнаграждения за съответния вид правна помощ, но този своеобразен **финансов праг** преследва съвсем друга цел и никак не кореспондира синхронизирано с финансовите прагове по глава четвърта от НЗПП - оценящи по-ниско заплащаната правна помощ от държавата.

Изложеното дотук налага категоричния извод, че оспорената наредба, приета с ПМС е издадена от некомпетентен орган по смисъла на чл. 146, т. 1 във вр. с чл. 196 от АПК.

Оспорената НЗПП е издадена на основание чл. 37, ал. 1 от ЗПП, видно от § 2 от ПЗР на наредбата. Тя представлява т.нар. **делегирано законодателство**. Обикновеният законодател със законовата норма на чл. 37, ал. 1 от ЗПП е предвидил, че заплащането на правната помощ съобразно вида и количеството на извършената дейност се определя в наредба приета от МС по предложение на НБПП. Семантично, а и семиотично този текст не дава законова делегация за въведеното с НЗПП:

1. кредитиране на държавата - от адвокатите и адвокатурата, т.е. заплащане на правна помощ след осъществяването ѝ;

2. държавно направляване, контрол (вкл. санкционен) и отчетност - по съществуване на присъщата за свободните и независими адвокати и въобще адвокатурата като цяло - адвокатска дейност;

3. задаване на условия и ред за заплащане на правната помощ, и в зависимост от платещия (дискриминационно), а в случая това е държавата, която притежава посредством БНБ /чл. 25 от ЗБНБ/ **изключителното и суверенно право** да емитира пари;

4. въвеждане с подзаконов нормативен акт на "принципи на заплащане" на правната помощ, при това субективно от един платещ, като съдържателно нормативната уредба в глава четвърта от НЗПП не въздига никакви **принципи**, а само борави с категорията **пари** - тези на българския данъкоплатещ по см. на чл. 1 от основния закон;

5. определя еднолично, самоволно и самоуправно цени на услуги (адвокатски) при условията на пазарно стопанство, свобода на договаряне и инициатива /с изключителност на адвокатското самоуправление/ - и с налоговото натрапване на финансови прагове и финансови тавани (от - до);

6. определя еднолично, самоволно и самоуправно и възнаграждения на адвокатските съвети.

Предвидената от обикновения законодател наредба по чл. 37, ал. 1 от ЗПП трябва да отговаря и на основните конституционни начала с принципи в легиспруденцията, съответствайки на нормативните актове от по-висока степен, съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗНА.

В случая и съдържателно това очевидно не е така. МС е излязъл извън властта си, приемайки това и такова текстово съдържание на наредбата - от предложителя НБПП. С това си текстово съдържание НЗПП грубо навлиза в чужда независима финансово-правна сфера, а МС се е оправомощил неделегирано да регламентира обществени отношения извън властта си. За яснота и нагледност само ще отбележим, че делегацията по чл. 37, ал. 1 от ЗПП може само да задава регламента за заплащането от държавата на правната помощ посредством **национален рамков договор за правна помощ** /с ВАДВС/ и **колегиални договори за правна помощ** /с АК/, сключвани за бюджетна, финансова и календарна година - рамкиращи и договарящи стойността на правната помощ по колегии /ЮЛ/. Облигационните правоотношения по заплащането на правната помощ от държавата следва да бъдат оформени между от една

страна - легитимните и представителни органи на адвокатурата, а от друга - легитимирания разпоредител с бюджетни кредити/средства в изпълнителната власт, провеждащ държавната политика в областта на правната помощ по чл. 6, ал. 1 от ЗПП. По добрия пример с чл. 4а от Закона за здравното осигуряване. Държавен контрол върху адвокатурата е недопустим - за разлика от този по чл. 52, ал. 5 от основния закон, и въпреки това обикновеният законодател предвижда договорно начало за заплащане на здравни дейности, докато за адвокатските се налага с подзаконов нормативен акт един изцяло и стриктно административен подход с регламент. В този смисъл НЗПП не спазва съдържателно и в своята цялост /като НА/ установената форма за регламентация на този и такъв тип обществени отношения или с други думи - с правната норма на чл. 37, ал. 1 от ЗПП, МС не е получил делегирани права от обикновения законодател да определя цени на адвокатски услуги; да въвежда "принципи на заплащане"; да контролира отчетно адвокатите, при това присъщо адвокатската им дейност, вкл. и да я оценява стойностно и качествено. Въведената регламентация с НЗПП е недопустима и е в противоречие с основни начала и правни норми от основния закон!

Примерно, и по правилата на легиспруденцията, НЗПП може да зададе регламент, че с националния рамков договор за правна помощ се договаря вида, обхвата, обема и размера на заплащаната правна помощ от държавата за съответната бюджетна година, но не и цени на адвокатски услуги - както е по оспорената понастоящем и в цялост - НЗПП.

Ето защо НЗПП подлежи на отмяна и на основание чл. 146, т. 2 във връзка с чл. 196 от АПК. С наредба /приета с ПМС/ е недопустимо по Конституция да се определят еднолично, императивно и без отчитане волята на адвокатурата - в лицето на легитимните ѝ и представителни органи по ЗА - цени на адвокатски услуги (заплащани от държавата).

В аргументацията по оспорването на осн. чл. 146, т. 2 от АПК добавяме и следния довод:

При произнасянето си по жалбата Върховният административен съд трябва да се съобрази с нормата на чл. 15, ал. 1 от ЗНА - касателно ЗПП за съответствието му с чл. 134 от Конституцията. В този контекст единствените правомощия на МС, а и на всяко ОНС в насока финансиране на правната помощ от държавата - са по изготвяне, внасяне, приемане, изпълнение и отчитане на държавния бюджет, но не и по

определяне на цени на каквито и да било услуги, в т.ч. такива осъществявани от свободната, независима и самоуправляваща се българска адвокатура. Остойносттаването на правната помощ заплащана от държавата, съгласно конституционноправните постановки, може и следва да бъде само и единствено договорно и при зачитане волята на адвокатите за това - в лицето на предвидените със ЗА техни органи.

Органи за правна помощ по ЗПП могат да бъдат само тези по ЗА, а не такива в рамките на изпълнителната власт, и на бюджетна издръжка към министъра на правосъдието /чл. 6, ал. 3 от ЗПП/. ЗА въвежда с чл. 2, ал. 1, изр. 2 **принципа на изключителност**, който изключва каквато и да било възможност на орган за правна помощ - организацията на работа, структурата, съставът и функциите да се определят с правилник приет от МС /чл. 7, ал. 2 от ЗПП/. Както се наведе, изясни и уточни по-горе в изложението - държавен контрол, при това от орган на изпълнителната власт, върху присъщата дейност на адвокатите и на адвокатурата е недопустим /чл. 8, т. 6 от ЗПП/. Обстоятелството, че трима членове на НБПП /без правомощия/ се избират от ВАДВС, не променя статута на НБПП (чл. 11, ал. 3 във вр. с чл. 17 и чл. 10 от ЗПП). В този смисъл има вече депозирано становище с предложение за предприемане от страна на МС на законодателна инициатива - за ликвидиране на НБПП (виж и общественото обсъждане на Портала за обществени консултации на МС на Проекта за Постановление на Министерския съвет за изменение и допълнение на Наредбата за заплащането на правната помощ, приета с Постановление № 4 на Министерския съвет от 2006 г. с интернет адрес: <http://www.strategy.bg/PublicConsultations/View.aspx?lang=bg-BG&Id=3818>

При и за приемането на оспорената НЗПП съществено са нарушени нормативнопроизводствените правила по см. на чл. 146, т. 3 във вр. с чл. 196 от АПК. В случая, поради липсата на Законодателнопроцесуален кодекс, тези правила на легиспруденцията се определят заместващо от основния ни закон, ЗНА и подзаконовите актове по приложението на последния, включая допълващо и от обичая, правната докрина, теория и традиция.

На оспорената понастоящем Наредба за заплащането на правната помощ е дадена обратна сила в нарушение на чл. 14, ал. 2 от ЗНА. От което следва абсолютно сигурно, че проектът ѝ за нормативен акт не е бил подложен на обсъждане със заинтересованата адвокатура в случая, съгласно изискването за това по чл. 15, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 2 от

Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове. Това е ясно от досието с проектите за постановление и наредба, които се съхраняват в Министерския съвет въз основа изискванията на чл. 23 на Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове. В тази връзка искаме ВАС да изиска и приобщи по жалбата и административно дело № 41/2019 г.

На проекта на Наредба за заплащането на правната помощ не е организирано задължителното в случая обществено обсъждане, съгласно чл. 127 от приетия с Постановление № 216 на МС от 12.10.2005 г. (отм.) - Устройствен правилник на Министерския съвет и на неговата администрация (отм.). В случая изискванията на законодателния процес са грубо погазени и по-точно - направо negliжирани. Те са нормативни и въпреки липсата на Законодателнопроцесуален кодекс, относимите правни норми се намират в зависимост от степента на нормативния акт- в Конституцията; правилниците за организацията и дейността на НС; устройствените правилници на МС и на неговата администрация.

Организирането и провеждането на **обществено обсъждане** на проекти на нормативни актове (особено на такива предлагащи регламент на важни обществени отношения) в Третата българска държава, винаги е било традиционно, а се е и споделяло напълно от правната теория.

В този случай с финансирането на правната помощ от държавата, с осигуряването от държавния бюджет на необходимите средства за това (чл. 2 и чл. 4 от ЗПП), е съждително още по-наложително провеждането на обществено обсъждане, понеже точно тази правна помощ подsigурява спазването правата и законните интереси на социално слабите граждани, съобразно решимостта на конституционния законодател да създаде България като правова и социална държава. Конституционният законодател е издигнал във върховен принцип - правата на личността, нейното достойнство и сигурност, а в случая по чл. 5 от ЗПП, това са правата и законните интереси на гражданите на най-бедната държава - членка на ЕС, презумптивно обезпечени от държавния бюджет.

Следователно при подготовката и приемането на проекта за ПМС, с което е приета НЗПП, и на проекта на самата наредба, съществено и грубо са нарушени действащите нормативнопроизводствени правила на законодателния процес (към момента на приемането на НЗПП). Това е следващото основание по чл. 146, т. 3 във вр. с чл. 196 от АПК - за отмяна от Върховния административен съда на оспорената наредба - в цялост!

Оспорената НЗПП противоречи на редица материалноправни разпоредби на нормативни актове от по-висока степен. На първо място наредбата, като цялостен и презумптивно вътрешно непротиворечив нормативен акт, има своя си и своеобразна "правна философия", и въпреки отсъстващата правна аксиология.

Зададената имплицитно с НЗПП "правна философия" е в колизия с волята на конституционния законодател и суверена - за създаването на правова и социална държава, понеже свободата, хуманизма, равенството и най-вече справедливостта - имат своята цена. И държавата посредством държавния бюджет трябва да плаща тази цена на адвокатите, и въобще на адвокатурата (**изключително** по арг. от чл. 2, ал. 1, изр. 2 от ЗА).

Правната онтология, антропология и херменевтика разкриват, че от времето на Алиат и Крез стоково-паричните обществени отношения детерминират социалното развитие, прогрес и право. Законосъобразното (а и справедливо) остойносттаване на стоките и услугите е основа на правовата и социалната държава днес, а несъобразяването с това антично право - винаги води исторически до социални катаклизми и катастрофи.

Незаконсъобразното и несправедливо остойносттаване на правната помощ, осъществявана изключително от адвокатите и адвокатурата и финансирана от държавата, ощетява адвокатите и адвокатурата и води след себе си до невъзможност да се гарантира равен достъп на лицата до правосъдие чрез осигуряване и предоставяне на ефективна правна помощ. Това се признава в прав текст от органа провеждащ държавната политика в областта на правната помощ по чл. 6, ал. 1 от ЗПП - в доклад относно Проекта за Постановление на Министерския съвет за изменение и допълнение на Наредбата за заплащането на правната помощ, приета с Постановление № 4 на Министерския съвет от 2006 г. с интернет адрес: <http://www.strategy.bg/PublicConsultations/View.aspx?lang=bg-BG&Id=3818>

Абсолютно правно алогично е самата държава, притежаваща посредством БНБ **изключителното право** да емитира пари (чл. 25, ал. 1 от ЗБНБ), да бъде третирана с оспорената НЗПП - като привилегирован и социален платец, спрямо всички останали ФЛ и ЮЛ - също платци и ползватели на същата такава правна помощ във формата на адвокатски услуги! Това "правно-философско решение" и положение противоречи на нормата на чл. 4, ал. 1 (имууществено състояние) във вр. с чл. 2, т. 2 и чл. 3, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация, и във вр. с чл. 5 от ЗПП.

Оспорената НЗПП противоречи в цялост, и в своя смисъл и дух, на семантиката от конституционния законодател, намерила концентриран израз в нормите на чл. 134 от основния закон. Просто не е във властта на изпълнителната такава - да задава с подзаконов нормативен акт условия и ред за заплащане на адвокатски възнаграждения, че и да въвежда свои си "принципи на заплащане", включително да определя цени на адвокатски услуги в стойностно парично изражение "от - до". Тези правомощия са изключително правомощие на свободната, независима и самоуправляваща се адвокатура по Конституция, а и в друга на изпълнителната - власт!

Отделно от изложеното в последните абзаци, оспорената НЗПП в цялост противоречи на нормите на чл. 10 от ЗНА. Към момента, а и към момента на издаването на ПМС, с което е приета оспорената наредба по см. на новия чл. 192а от АПК - в сила от 1.01.2019 г., обществените отношения по определяне на адвокатските възнаграждения са уредени с чл. 36 и чл. 38 от ЗА, включително с Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Следователно, оспорената НЗПП е в противоречие с чл. 10 във вр. с чл. 15, ал. 1 от ЗНА, и на основание чл. 146, т. 4 във вр. с чл. 196 от АПК - НЗПП подлежи от Върховния административен съд на отмяна!

Оспорената НЗПП е в несъответствие с цели по/на два закона - ЗПП и Закона за защита от дискриминация.

Съдържателно по тип нормативна уредба НЗПП не може, а и няма как да изпълни целта на ЗПП - гарантиране равен достъп на лицата до правосъдие чрез осигуряване и предоставяне на ефективна правна помощ. Самопризнание за верността на този извод се съдържа в доклада относно Проект за Постановление на Министерския съвет за изменение и допълнение на Наредбата за заплащането на правната помощ, приета с Постановление № 4 на Министерския съвет от 2006 г., с интернет адрес: <http://www.strategy.bg/PublicConsultations/View.aspx?lang=bg-BG&Id=3818> Какво като строеж структурно и съдържателно следва и може да се уреди с НЗПП, от гледна точка на легиспруденцията, сме посочили по-горе. Фактът, че МС е превишил властта си излизайки извън нея, приемайки с ПМС съдържателно тази НЗПП, за да навлизе в друга нему свободна и независима правна сфера, също е уяснен. Неизпълнението на целта по/на ЗПП е в пряка причинно-следствена връзка от приемането на оспорената НЗПП. Незаконосъобразното и дискриминационното оценъчно определяне от НБПП (еднолично, самоволно и недопустимо) на адвокатски хонорари

*/възнаграждения незнаяно защо наречени **служебни** - понеже адвокатът не е нечий служител, а свободен професионалист/ е причината за правилно схванатата от министъра на правосъдието демотивация на наречените от него **служебни защитници**, при осъществяваната от тях дейност.*

При това състояние на действащата нормативна уредба наистина адвокатските възнаграждения, финансирани от държавата, няма как да съответстват на полагания от адвокатите труд по време, количество и качество - както в прав текст, а и съвсем точно се признава от органа, провеждащ държавната политика в областта на правната помощ, на адрес <http://www.strategy.bg/PublicConsultations/View.aspx?lang=bg-BG&Id=3818>

*Оспорената НЗПП е в несъответствие и с целта по чл. 2, т. 2 от Закона за защита от дискриминация - **равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот.***

Няма как при това "заплащане" на правната помощ от държавата най-бедните и социално слаби граждани в ЕС да бъдат третираны равно с останалите платци на адвокатски услуги, и в резултат от това да имат същите възможности (като тези на останалите платци) да участват в обществения живот, независимо под каква форма - свободна или не. В условията на стоково-парични обществени отношения е естествено в избора си всеки адвокат да има за примат, и да предпочита да оказва правна помощ със съдействие - на коректния платец.

Това са причините с изложените по тях аргументи за оспорване на НЗПП. За целите на обжалването те са представени пълно, всеотчетливо и задълбочено, включително фактите с обстоятелствата по тях - и по правните основания за оспорване по чл. 146 от АПК.

В допълнение по, и в подкрепа към основателността на оспорването излагаме и няколко фундаментални правно-методологични доводи:

I. Непосредствено действие на разпоредбите на Конституцията

Нормите на чл. 134 имат непосредствено действие, съгласно чл. 5, ал. 2 от основния закон. Следователно при осъществяване на правораздавателната си функция, ВАС следва да отчита несинхронизирания с нормите на Конституцията ЗПП, и да се съобразява с регламентите на основния закон; предвидените изрично от конституционния законодател - закони (вкл. ЗА) и органи (чл. 1, ал. 2, изр. 2) - адвокатура. Т.нар. НЗПП не е конституционно зададен и предвиден държавен орган.

II. Компаративистичен

Българската правна система е континентална - смесен тип между пандектна и романска. Исторически българското право е реципирало цели правни институти и регламенти от германското право.

Конституцията на ФРГ е приета през 1949 г., докато тази на РБ през 1991 г. Във ФРГ единствените държавни органи с власт за контрол върху независимата адвокатура са сметните палати. Обаче положението се следва от обстоятелството, че германската адвокатура/адвокатури са и разпоредители с бюджетни кредити/средства. В различие от РБ във ФРГ обществените отношения из областта на публичните финанси са кодифицирани на федерално ниво (ВНО). Българският конституционен законодател изключва такава опция, което правило е залегнало и в чл. 2, ал. 1, изр. 2 от ЗА - като **самоиздръжка**, т.е. в България контролът и отчетността на адвокатурата могат да са само от **хоризонтална форма** и произтичат от облигационното начало на правоотношението, тоест - от договор за правна помощ. Единствената **диагонална форма** на отчетност в адвокатурата е от адвоката към колегията.

В заключение отчетността на българската адвокатура и адвокати *ex lege* е социална с финансова, но не и административна и юридическа - по оспорената НЗПП, т.е. от **вертикална форма** и по линията власт - подчинение.

III. Несъответствие на оспорения подзаконов нормативен акт на правната теория за държавното управление, контрол, отчетност и сигурност

С възникването на стоково-паричните обществени отношения в съвременния им и познат до днес вид, възниква и политическата теория за публичното управление, обществения контрол и отчетност.

Исторически това се случва във времето на Крез и Солон, като през следващия се времеви период (594 - 321 г. пр.н.е.) на т.нар. **Атинска демокрация** - са положени и темелите на правната теория.

Днес по Конституция Република България е демократична държава.

Публичният контрол с отчетност възниква в познатия ни до днес вид през V век пр.н.е. в **Атинската политика**, където 30 логисти формират Контролна камара (прототип на съвременна сметна палата)

проверявайки всички суми внасяни от древногръцките елинотами (ковчежници) в съкровищницата на Древна Атина. През IV век пр.н.е., според Аристотел, логистите били 10 на брой, избирани първо чрез освещаване от хиротонията, а след това - с жребий от членовете на Булето. Постепенно логистите се разделили на категории, а правния институт бил реципиран в Древен Рим, и е познат като магистратура.

Логистите на Древна Атина проверявали отчетите на всички публични функционери, разпореждащи се с публични средства. Ако логист намери отчет за неверен и ненадежден - отчетника с евтината (етим. в **евтин**) отивали на съд. Случаите с неверни сметки, които не засягали обществения интерес, се предавали на Диететата (т.е. на мировия съд), а случаите със злоупотреба с публични средства отивали при архонтите тесмотети, които изправяли провинилите се - пред атинския съд на народа (върховния съд) на агората. Именно в тези древноатински съдебни процеси се намират прототипите и на обвинителя и на защитника - познати ни днес като прокурор и адвокат.

Фундаментът на модерния публичен контрол и отчетност е положен във Франция на 26 февруари 1464 г., когато с кралски указ е създаден "Суверен, първи, върховен и единствен съд, като последна инстанция, по финансовите отчети". Модерното разбиране за публичен контрол и отчетност преследва публичните финанси, което се извежда и от семантиката на § 1, т. 1 от ДР на Закона за Сметната палата.

По времето на т.нар. *Ancien Régime* през 1661 г. се учредява за Колбер длъжността "Генерален контролор на финансите". От това време на класицизма (1667 г. и 1670 г.) датират първите съвременни (цивилистична и пеналистична) кодификации - в корпуса известен като **Кодекс на Луи XIV**, с което се слага началото на известната до днес **континентална правна система**. Непосредствено след Вестфалския мирен договор и до френската революция функционират пет суверенни съдилища във Франция, като две от тях са финансови - сметни палати по публичната финансова отчетност.

На 16 септември 1807 г. е учредена съвременната Сметна палата на Франция, като Върховна финансова юрисдикция. Съгласно чл. 7 от закона тя е втора в съдебната йерархия след френския Върховен касационен съд и се ползва със същия статут.

Изложението на последните две страници от жалбата се налага заради неразбирането на правната теория на управлението, контрола и отчетността, поради и което оспорената наредба, ведно със закона въз основа на който е приета - не съответстват на (като и не са съобразени с) фундаментални теоретично-правни положения. Исторически всички тези положения са инкорпорирани в законодателствата на всички водещи страни с континентална правна система.

Публичното управление при условията на пазарно стопанство се осъществява неизбежно **и с публичните финанси**. Немислимо е, каквото и да е предприятие или дейност да бъдат реализирани без пари, или с недостатъчни финансови средства. Точно в този смисъл и съдържателно **оспорената НЗПП е лишена от здрав смисъл и правна логика**.

Лексемата **отчет** се среща два пъти в НЗПП, а в ЗПП - цели шест пъти. За сравнение - същата тази лексема не се среща нито веднъж в Закона за финансово управление и контрол в публичния сектор, което идва да покаже, че обикновеният законодател иска съвсем безцеремонно да наложи при действието на принципа на разделението на властите - изпълнителната да упражнява контрол над свободната, независима и самоуправляваща се адвокатура, чийто конституционен статут е при съдебната власт. Друг извън властови контрол върху съдебните актове по същество е недопустим конституционно, обаче с оспорената наредба е наложен контрол върху присъща адвокатска дейност, финансирана от държавата. Такъв контрол е недопустим, още повече, че традиционно и по правило, адвокатурата е основната банка кадри за държавния контрол в лицето на Върховната одитна институция - на всяка демократична и правова държава. Свободната професия формира независими личности.

Защо е недопустим контролът от изпълнителната власт върху адвокатурата и адвокатската дейност не е и нужно да се изяснява в това изложение. В правосъдието адвокатът често е последната преграда пред беззаконието. В случая с оспорената наредба, вменяваща присъщ контрол от изпълнителната власт върху адвокатите - **Как да се отстояват свободата, независимостта и адвокатското самоуправление, след като Националното бюро за правна помощ оценъчно и стойностно посяга на професионалната адвокатска преценка, становище, убеждение, съвест?**

Държавен контрол върху адвокатурата и адвокатската дейност от орган на изпълнителната власт е недопустим по Конституция!

*Имплицитно, но активно заложената ангажираност на обикновения законодател в ЗПП и НЗПП - за държавното съкровище, е фалшива, и под този **фалиш** се крие стремеж за овладяване на адвокатурата, която във всяка демократична, правова и социална държава /каквато е България по Конституция/ - е естественият коректив на всяка самозабравила се власт и често е не само последната преграда пред беззаконието, но и последната преграда пред безобразието на държавното управление, като е и гарант, заместващ отсъстващия контрол с публична отчетност, включително и за правната и социалната сигурност на гражданите.*

Бюджетът на НБПП за миналата 2019 г. бе 10 042 000 лв. (от които усвоени 7 726 881 лв. или изпълнение на 77% или на 23% бюджетно неизпълнение), което като стойност спрямо общия размер на държавния бюджет за миналата година е нищо. В тази сума е и скъпата издръжка на самото НБПП, което показва, че зад фалшивата загриженост за парите на данъкоплатците се крие стремеж за овладяване на адвокатурата от изпълнителната власт. Потвърждава го сиромасомилското отношение към труда на адвокатите от страна на НБПП. Парите са правна фикция остойносттаваща стоки и услуги, а с оглед на правното им естество - спрямо тях и посредством тях е недопустимо да се проявява corpus possessionis, което потвърждава стремежа qui pro quo - посредством Националното бюро за правна помощ - адвокатите, адвокатурата и адвокатската дейност да са под ярема на изпълнителната власт.

Конституционният законодател е възложил изрично на държавен орган предвиден в основния закон, и в рамките на законодателната власт, и с оглед формата на държавно управление - да осъществява контрол по изпълнението на държавния бюджет. В този смисъл с оспорената наредба се посяга на крайъгълния камък на демокрацията и стожер на правовата държава - корективът на незаконосъобразната дейност на всяка една от властите, като защитник на правата и интересите на гражданите.

Ораторите на своите приятели по евтините отчети на агората в родния град на автора на "Държавата"; "Законо"; "Държавникът", никога не са изготвяли свои отчети за дейността си по защитата.

Линията, по която осъществява правото на защита адвокатът, е сакрална и посегателството върху нея е светотатствено.

В историята на българското право никога адвокатите не са били отчетници и не са попадали в обхвата на отчетническата отговорност и по чл. 6 от Закона за Сметната палата.

IV. Добросъвестен и добронамерен подход за и към решение, преди оспорването

След като на 27 януари 2018 г. почти единодушно висшият форум на най-старата и първа в освободена и възстановена България адвокатска колегия реши да се оспорва НЗПП. След което се пристъпи към диалог и гласност за извънсъдебно решение по спора.

На решението бе дадена публичност посредством национални СМО и на последващите общи събрания на адвокатите от страната.

До момента - вече три години след решението на общото събрание на колегията и последвалите го решения в изпълнение решения на съвета на колегията, не бе отменена оспорената понастоящем наредба, нито бе отменен Закона за правната помощ! Ето и защо отново оспорваме НЗПП.

Още на 10 декември 2018 година (с уведомление вх. № 1309 на МС) ръководещият и координиращ общата политика на правителството по чл. 108, ал. 2 от основния закон бе известен, че жалба, оспорваща НЗПП, ще бъде депозирана във ВАС в случай, че няма министерска инициатива за отмяна на НЗПП със съответната законодателна инициатива по отмяна на Закона за правната помощ. В срока до 17.12.2018 г. по уведомление вх. № 1309/10.12.2018 г. на Министерски съвет - не постъпи отговор, като липсваше адекватна насрещна реакция.

V. Аргумент за справедливост

Държавата с чл. 2 във вр. с чл. 22 и чл. 23 от ЗПП се задължава да финансира правната помощ на социално слабите измежду най-бедните граждани на страна членка на ЕС.

По самопризнанието на министъра на правосъдието разработващ, координиращ и провеждащ държавната политика в областта на правната помощ - социално слабите измежду най-бедните граждани на страна членка на ЕС не получават равен достъп до правосъдие чрез ефективна правна помощ, защото **"определените в действащата нормативна уредба адвокатски възнаграждения не съответстват на полагания от адвокатите труд по време, количество и качество"**.

Основна причина за тази злина, която търпят социално слабите български граждани, е евтината държавна политика в областта на правната помощ по чл. 6, ал. 1 от ЗПП.

ПЕТИТУМ: По изложените подробно дотук причини с аргументи и доводи (и за целта на обжалването), искаме от Върховния административен съд - да отмени Наредбата за заплащане на правната помощ, приета с ПМС № 4 от 06.01.2006 г.

Доказателствено искане: да се изискат и приобщят към делото по жалбата - административни дела с № 41/2019 г. и № 4590/2019 г. по описа на Върховния административен съд.

Приложения:

1. 2 бр. преводни нареждания за внасяне на ДТ по сметките на ВАС и ДВ - съответно по жалбата и за обнародване оспорването в ДВ;
2. 3 бр. решения на АС на АК - Кюстендил с №11/28.02.2019 г.; №13/28.02.2019 г. и № 7 /29.10.2020 г. - по/за оспорване на НЗПП;
3. препис от жалбата за Министерския съвет.

С уважение:

/адв. Емил Велинов, председател на АС на АК - Кюстендил/